

Піски

Ладя Могилянська

В. К.

Піски-піски... До обрію й за обрій
Простягся їх сліпучий перелив...
Тут дух пустель - тривожний і недобрий
На мить одну проклятий літ спинив...

Війнув... та все ж наперекір намові
Землі неплідний дар дано в ту мить:
Тут чебрецю й безсмертників шовкових
Вибагливі прослались килими...

І тут життя в задушливих обіймах,
У фіалково-жовтих островках
Чекає першого, хто руку здійме,
Через піски проклавши ближчий шлях...

І я іду... Тяжка моя дорога...
Так обгорнув пекучий сонця сум!
В пісках гарячих тонуть босі ноги,
І в'януть очі від сипучих дум...

І зрадницьки зриваю я в утомі
Життя пісків - задуманий чебрець,
І пахощі забуті, - а знайомі
Мов тріпотіння голубих крилець...

І мріють і зникають знов примари,
Зринаючи у золотих пісках:
Моє блукання, невблаганна кара,
Моя любов, мов той чебрець цупка!

І так іду... і так ізнов блукаю,
Бо знаю: не про мене битий шлях...
До обрію й за обрієм без краю

Мое життя і голос мій в пісках!